

ישיבת המתמידים "מאור שרגא"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רמת ויז'ניץ חיפה

תשפ"ה

בס"ד

פנינים לפסח

א. 'חמץ – מצה' אותיות של זה כאותיות שלזה, ההבדל אינו אלא בנקודה הדקה של 'ח' (ה'), ללמדך שאיסור חמץ במשהו בלבד.

ב. 'קדש, ורחץ, כרפס', כל כמה שאדם מישראל זוכה יותר לקדושה, כך הוא מבחין יותר בשפלותו, עד כמה רחוק הוא מן הקדושה. הוא מרגיש עתה שעליו להיטהר ולזכך עצמו, היינו ע"י 'קדש' נוכח הוא לראות כי צריך הוא ל'ורחץ'. אבל אסור לאדם להתיימש ברוחו, אלא ילמד מה'כרפס' - עלים ירוקים אשר נאכלים בליל פסח, הלא הם שקועים באדמה והם מתעלים על שולחן ה'סדר' ומברכים עליהם ברכה ומתעלה הניצוץ הגנוז בו, כך צריך כל אדם להתחזק וללמוד מזה כי הקב"ה עוזר לאדם להתרומם מהדרגה השפלה ביותר לדרגה העליונה ביותר.

ג. 'כרפס' ר"ת כלל ראשון פה סתום, 'יחץ מגיד' גם מה שנחוץ תשתדל לקצר ולומר רק החצי..., 'מוציא מצה מרור' ועל ידי זה תצא מן המצה המריבה והמרור...

ד. 'מצה, מרור, כורך' מצה מרמז על יצר הטוב, ואילו מרור מרמז על יצר הרע, יש לכרוך יחדיו היצר הטוב עם היצר הרע בשביל עבודת השי"ת, כמו שדרשו חז"ל (ברכות נ"ד) "בכל לבבך" בשני יצריך ביצה"ט וביצה"ר.

ה. 'מגיד, רחצה' לא רק את עצמו צריך אדם לרחוץ ולטהר מן הרע, אלא צריך הוא להגיד גם לאחרים שירחצו ויטהרו עצמם להיות בטהרה.

ו. "ליל שימורים הוא, ר"ת "המחזיר שכינתו לציון", רמז למה שאמרו חז"ל (ר"ה י"א) 'בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל'.

ז. 'מצה' ר"ת "מכל צרה הצילנו", אם מקיימים מצות אכילת מצה כהלכתה, זוכים להינצל מכל הצרות.

ח. 'הקהה את שיניו' מדוע צריכים לרשע להקהות דוקא את שיניו ? אלא 'רשע' בגי' 570, הסר את 'שניו' בגי' 366, נשאר 'צדיק' בגי' 204.

ט. "אם הבנים שמחה", "אם" ר"ת של כל גאולות ישראל, גאולת ישראל ממצרים ע"י אהרן משה, גאולת ישראל בפורים ע"י אסתר מרדכי, גאולת ישראל לעתיד במהרה ע"י אליהו משיח.

(ספה"ק)

ט' ניסן יא"צ הרה"ק בעל ה"אמרי חיים" מויז'ניץ זיע"א

עם אחיו בעל ה"מקור ברוך" זיע"א
"אז נדברו יראי ד' "

עם אחיו בעל ה"מקור ברוך" זיע"א
"וראך ושמח בלבו"

עם כ"ק מרן רבינו הקוה"ט
בעל ה"חכמת אליעזר" זצלה"ה

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בילדותו –
מקבל נשיקה מ'האמרי חיים' זיע"א

אין שואלים שאלות

הללו מפלאים הם עד מאד, יודע אני גם יודע כי כל המעשים הללו מתקשרים לספור יציאת מצרים אשר יספר עוד מעט, יודע אני גם יודע כי "כאן הבן שואל" וכי מצוה היא לאב לספר ולבן לשאל, ואכן, עוד מעט בבאנו ל"מה נשתנה" אשאל ברב פונה ובשאלות אכלל כל שראו עיני, ובשאלות אכלל כל מה שמצפה אני לשמע בזה הלילה.

— "אם בן, איפוא" שאלו אביו "מדוע זה לא שאלת עמה, כשראית את כל המעשים הללו?"

השפיל אהרן בענות תם את ראשו הקט ואמר בלאט:

— "כל מה שעושה אבי מורי וכל מה שעושה אבי מורי — אמת וצדק הם, טובים ישרים ונכוחים הם לעולם, לעולם אין לשאל, לתמה, להרהר אחר מעשיהם ויש להתבונן בהם היטב היטב, יש להתעמק בהם צמק צמק, יש להפך ולהפך בהם, כי כל מעשיהם — קדש המה!"

שמע אביו ותתפעם רוחו, והילד הרך הוסיף בקולו השקט:

— "על זקני ואבי אין שואלים שאלות!" שמעו זאת כל המסבים וירעשו וירגשו מאד:

כה יאמר ילד בן ארבע:

(פרח משה אהרן)

"והגדת לבנך", ספור יציאת מצרים ספור לבנים הוא, וכדי שיהא הספור חקוק בנפשם, טובע בעמק לבכם, חשוב הוא לעורר שימת לב של הבן, לגרם לו שיהא מקשיב בכל יכלתו לספורו של האב.

"מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?" שאלה תמיתה זו צריכה לשכן בלבבות הבנים, צריכים הם לחוש כי זה הלילה, לילה אחד ומיוחד הוא בכל לילות השנה: "שבכל הלילות אנו... הלילה הזה..." שבכל הלילות אנו... הלילה הזה... וככל שתגבר תמיתהו של הבן, בן תגבר צפיתו לשמע את פשר ה"מה נשתנה", וכן ישמע ספור יציאת מצרים הבא מפי אביו בהקשבה רבה יותר וקבלה רבה יותר.

ובהיות ליל הסדר בהיכל הקדש אשר בבעלזא המעטירה, וצדיק הדור, רבנו ר' יהושע זיץ"א מסב בראש שולחנו הטהור, ורבו, רבנו ר' ישכר דוב זיץ"א מסב עמו, והילד אהרן, פקוח עינים לראות כל.

הורה רבינו ר' יהושע זיץ"א כי יניחו צרור מצות על שכם אחד המסבים ויהא הלה הולך הלך ונשא, הלך וסבב, סביב החדר, בדרך היוצאים לדרך רחוקה, דוגמת אבותינו שיצאו ממצרים בלילה הזה ומתניהם חגורות, כנאמר "מתניכם חגורים". והלך הלך וסבב בחדר, כאדם ההולך בדרך.

והתבונן אהרן בן הארבע, התבונן היטב, ושמק. ועוד הורה רבנו זיץ"א לנהג כמה וכמה מעשים שיש בהם כדי להזכיר עצומו של יום, כדי להחמיה את הבנים אשר ישמעו את ספור יציאת מצרים.

והילד אהרן מתבונן היטב היטב, ושותק. ראהו אביו רבנו ר' ישכר דוב זיץ"א שהוא מתבונן ושותק, ושאלו:

— "למה זה תשתק, בני? והרי רואה אתה מעשים שונים ומשנים נעשים לפניך, ואתה שנבון וחכם אתה, שאין זכר שבינתך לא עומדת עליו, מדוע לא תשאל לפשר כל המעשים הללו? כלום אין המעשים הללו מעוררי שאלה ופליאה הם?"

נענה אהרן הרך ואמר:

— "יודע אני גם ידע כי כל המעשים